



**Au olgu Jumalale kõrges, ja
maa peal rahu, inimestest hea
meel.**

Luuka 2, 14.



Tiidu esimene ning viimne jõulupuu

Oli ilus detsembripäev. Läbi suurlinna rahvarikaste tänavate ruttas umbes 12-aastane poisike. Vilkalt tegi ta endale teed vankrite ja jalakäijate rägastikus, kord siin, kord seal agaralt oma kaupa pakkudes. Ta oli nimelt ajalehepoisike.

Oma vanuse kohta oli ta väikese kasvuga ning nägi hooldamatu välja oma kehva riie-tuse tõttu, kuid ometi paistis ta näost heasüdamlikkus ja ausus.

Selles suurlinnas oli palju ajalehemüüjaid, nii vanu kui noori, ja väikest poisikest ei pandud palju tähele. Kui aga keegi poisilt ajalehe ostis, läks ta nagu rõõmsaks ning hoolikalt peitis ta raha taskusse.

Äkki näeme, kuidas poiss kahe vankri vahelt läbi poeb ja kiiresti järele jookseb moodsasti rietatud noorele daamile, kelle käe kõrval kõnnib väike tütarlaps. Nüüd seisab ta lõõtsutades nende kõrval ja väikest batisttaskurätti näidates küsib ta: „Kas see kuulub teile, preili?“ Laps ei saa temast aru ja vaatab talle hirmunult otsa. Poiss küsib uuesti: „Kas see on teie taskurätt? Ma nägin, et see kukkus teie muhvist.“

„Jah, mu poiss,“ vastab daam, „see kuulub väikesele. Sa oled aus, see on kena. Siin on sulle midagi su vaeva eest.“ Ta võtab oma rahakotikese välja ja tahab poisile midagi anda.



Aga rahakott on tühi. „Mul on kahju, mu poiss,” ütleb ta, „aga ma olen kõik oma peenraha ära annud. Kas sul ei ole raha kaasas, Marie?”

„Ei, ema. Oh kui kahju,” hüüab väike kurvalt, „nüüd see vaene poiss ei saa mitte midagi.”

Jaak, väike ajalehepoiss, kergitas mütsi ning eemaldus kiiresti. Ta oli harjunud pettumustega! Vaevalt oli aga möödunud minut, kui keegi teda käisest tõmbas. Ta pööris ümber: seal seisis väike tüdruk, kelle taskuräti ta oli leidnud.

„Oota,” ütles ta, „võta see, ema lubas. Sa tohid tulla ja ka ühe vennakese või õekese kaasa tuua.”

Jaak hoidis trükitud kaardikest käes, vaatles seda ja küsis endalt, mida see küll võiks tähendada. Aga ta ei tohtinud aega kaotada, — isa ei mõistnud nalja, kui ta polnud kõiki ajalehti ära müünud, ja pärast kella kahtteist ei olnud selleks enam võimalust.

„Ajalehed! Ajalehed!” hüüdis ta nüüd veel valjemini.

Kui ta oma ajalehed müünud oli, jooksis ta kiiresti koju. See asus viletsas puumajakeses ühes linna kõige porisemas ja kitsamas tänavas. Ta astus väikesse umbsesse tuppa ja ta nägu lõi otse särama, kui ta ühe väikese, õrna, umbes 4-aastase poisikese sülle haaras. „Tiiduke, minu Tiiduke!” Ta suudles väikest ning kohtles teda peaaegu emaliku armastusega. Väike hoidis oma kõhnade kätega õrnalt venna kaela ümbert kinni ja laskis oma peakese jõuetult

ta õlale vajuda. „Kas sa oled ikka veel väsinud, mu lemmik?” küsis Jaak murelikult.

„Jah, ja Tiidu kõht on tühi,” oli vastus. Juba kaks aastat olid mõlemad lapsed ilma emata. Isa oli joodik. Ta andis kõik oma raha viina eest välja ja ta võttis ka vaeselt Jaagult kõik raha, nii et lapsed kannatasid alatiselt tühja kõhtu.

Jaak ei olnud veel 12 aastat vana, aga ta kurb elu oli teda kasvatanud julgeks ning kindlastahteliseks. Ta oli ju surijale emale töötanud väikese Tiidu eest hoolitseda ja ta pidas oma sõna. Ennastsalgavalt heitis ta tihti õhtul tühja kõhuga viletsale õlgasemele, kuna Tiit ikka oma osa sai. Ja kui hoolikalt kattis ta vennakese ainsa vaibaga, mis neil oli, kuna ta ise öösel külmast lõdises.

Hoope, nälga ja külma, — kõike talus Jaak, ainult üks asi tegi teda väga õnnetuks: hoolimata ta suurest hoolest muutus Tiit ikka kahvatumaks, ikka kõhnemaks. Ainult mitte Tiitu kaotada! See oli ta alatine kartus. Kui Tiit oma kaebliku häälega mitu korda päevas kordas: „Ma olen väsinud, nii väsinud!”, lõikas see vennal nagu noaga südamesse ja mitu korda pidi ta valjusti nutma puhkema.

Ka täna ütles väike korduvalt: „Tiit on väsinud, nii väsinud!” Jaak ei saanud teha muud kui kiigutada vennakest kätel, niisutada ta põlevaid huuli veega ning teda lohutada. Viimaks uinus laps. Jaak pani ta ettevaatlikult õlgkotile ja kattis ta hoolikalt kinni. Nüüd tõmbas ta ruttu kaardikese taskust ja luges, mis sinna oli kirjutatud. Seal seisis: „N. kiriku pühapäeva-

kool Tuule tänavas. Jõulupuu pühapäeval, 25. detsembril, kell 10. Pääsetäht kooliõpilasele."

"Jõulupuu? Mis võiks see olla? Nukuteater või midagi sarnast? Noh, ükspuha, me läheme sinna, see valmistab Tiidule rõõmu."

Järgmisel hommikul tõusis Jaak õige vara. Täna olid ju jõulud! Kuid Jaak ei teadnud midagi jõuludest. Ta ei teadnud midagi Jeesusest, ta sünnimisest, kannatamisest ning surmast. Ta ei teadnud üldse, et peale selle maa on veel olemas taevas, mis on täis rõõmu ja rahu. Tal polnud sellest aimugi. Aga täna pidi ta kohtama Jeesust, laste sõpra, täna pidi ta midagi kuulma, mida ta enam kunagi ei saanud unustada. Täna pidi ta hinges uus valgus särama lööma.

Väike Tiit käsivarrel ja valge kaardike käes ühines Jaak rõõmsa lastehulgaga, kes Tuule tänavas kiriku ukse juures ootas. Tiidu armsad silmad ja aus ilme Jaagu näol võitsid ühe vanema härra südame: ta andis neile koha esimestes ridades. Jaak ja Tiit polnud veel kunagi jõulupuud näinud, ja keegi ei oska kujutella, millist sügavat muljet avaldas neile suur jõulupuu, ehitud sadade küünaldega.

"Oo, kui tore, kui tore!" hõiskas Tiit ning plaksutas käsi. Jaak vaatas jõulupuud hämmastunult, üksisilmi, sõnagi lausumata.

Kui siis üks noor sõbralike silmadega onu ette astus, käis rõõmukahin laste hulgast läbi.

"See on onu Mägi, meie armas pühapäevakooli juhataja," sosistas Jaagule ta kõrval istuv poiss.

Nüüd jäi kõik vaikseks. Juhataja algas: „Mul on teile täna üks sõnum, üks auline sõnum, seepärast kuulake mind! Kas teate, mis ma nägin, kui ma siia tulin? Üht armast väikest poissi, kes alles möödunud pühapäeval siin teie hulgas pühapäevakoolis istus — oo, kuidas ta rõõmustas, et varsti on pühapäevakooli jõulupuul, — ja nüüd on teda kutsutud ühele peole, mis iialgi ei lõpe. Kas te teate, missugust pidu ma mõtlen?”

„Pidu taevas, pidu taevas!” hüüdsid mitmed lapsed.

„Jah, armsad lapsed, seda ma mõtlen, ja ma tahan teile jutustada sellest taevasest peost ja sellest, kes seda teile kõigile on valmistanud, kes teid kõiki armastab ja ka teid oma peole kutsub, sest tema on ütelnud: „Laske lapsukesed minu juure tulla!” Aga kus ta siis on? Ta on seal, kuhu ta täna ka teie väikese seltsilise viis. Selle väikese poisi ema ütles mulle pisarsilmil: „Mu poeg oli sageli haige, nüüd aga on ta täiesti terve; ta oli vahetevahel kurb, nüüd aga on ta igavesti õnnelik ja rõõmus.” Kas teie ei tahaks ka, nagu teie väike sõber, leida täielikku rõõmu ning igavest õnne? Vas- take Temale, kes teid täna kutsub: „Laske lapsukesed minu juure tulla!” Ütelge: „Jah, armas Issand Jeesus, ma tulen Sinu juure!”

Jaak oli kogu aja tähelepanelikult kuulanud. Kaks suurt pisarat voolas pikkamisi üle ta põskede. Ta sosistas: „Oh, kui ma ainult teaksin, kus Tema on, siis ma laseksin Tiidu küll heameelega ära minna, kuna seal on nii

hea olla." Ta oli nii mõttes, et ta ei kuulnud ega näinud midagi. Ta ei teadnud isegi seda, kuidas ta kirikust oli väljunud. Ta vaid leidis end Tiiduga tänavalt ja ruttas koju.

Ja mis oli tema väikese vennaga juhtunud? Kas ta oli külmetanud, kui nad saali kuumusest väljusid?

Ta oli kogu päeva nii haige, et Jaagul suures mures meelegi ei tulnud kirja avada, mis laual lebas. Nüüd lõpuks luges ta seda. Seal seisis: „Ma ei leia mingit tööd selles koledas linnas; ma lähen ära, teie ei näe mind enam. Teie isa.”

Vaene Jaak! Ta oli täiesti üksinda, üksinda oma hirmu ja murega. Tiit lamas ta süles ägedas palavikus, rahutus unes. Ümbritsevaist majadest kostis rõõmuhelised, tema aga oli maha jäetud ning õnnetu, ja Tiit oli surmani haige.

Äkki tõusis Jaak, mähkis uinuva vennakese hoolikalt vanasse vaipa ning asetaski ta tasa õlgkatile. Teda veel õrnalt silmitsenud, jooksis ta kiiresti välja, unustades isegi mütsi pähe panemata.

Hingeldades jõudis ta Tuule tänavale kiriku juure. Sealt juhiti ta edasi Päikese tänavale. Ta helistas ühe ukse taga. Teenija avas ukse. „Kus on onu Mägi?” küsis poiss.

„Onu Mäega ei saa täna kokku, täna on jõulud.”

„Oo, palun kutsuge ometi see onu!” anus Jaak, „ta peab mulle ütlema, kus on Jeesus. Ma tahaksin Tiidu Tema juure viia, me oleme nii õnnetud ja Tiit on nii väsinud!”

Avanes teine uks ja onu Mägi ise tuli välja.

Mõne minuti pärast istus Jaak oma uue sõbra kõrval vankris ja nad sõitsid tema koju. Nüüd puhkes Jaak nutma — ja ometi oli tal veel palju jõudu vaja, et taluda seda, mis teda ees ootas. Kui hea, et Jumal oli saatnud talle truud sõbra!

Järgmisel päeval kanti majast välja väike kirst. Selles puhkas Tiit, käes mailillekimbuke, mis onu Mägi talle oli toonud. Kirstu taga kõndis onu Mäe kõrval vaene Jaak. Nüüd oli ta kõike mõistnud: onu Mägi oli talle kõik selgitanud. Jaak uskus nagu laps, ja taevas kuulub ju neile, kes lapselikult usuvad. Jah, ta oli lasknud oma Tiidu Issanda Jeesusega minna aulisele peole taevas, kus ta enam kunagi ei pidanud tundma külma ega nälga ja kus ta nüüd oma suurt venda ootas. —

On möödunud palju aastaid. Jaagust on saanud puusepp, ja onu Mägi on jäänud tema sõbraks ning kaitsjaks. Nüüd on ta õnnelik perekonnaisa. Tema vanima poja nimi on Tiit, ja esimene piiblisalm, mis ta Tiidule õpetas, oli: „Laske lapsukesed minu juure tulla ja ärge keelake neid mitte, sest siisuguste päralt on Jumala riik.“

